3. మారకం

ఆ రోజుల్లో భార్యాభర్తల మధ్య విడాకుల్ని ఇప్పించటంలో జాన్ అనే న్యాయవాది సుప్రసిద్ధుడు. ఒకనాటి ఉదయాన ఆయన ఆఫీసు తెరవగానే ఒక క్లెయింట్ సిద్ధంగా వున్నాడు. న్యాయవాది ఆయన్ను లోపలికి ఆహ్వానిస్తూనే "కూర్చోండి" అన్నాడు.

క్లెయింట్ కూర్చుంటూనే "విడాకుల సందర్భంలో నా తరఫున వాదించమని కోరేందుకు వచ్చాను" అన్నాడు.

"చెప్పండి. నేను వింటున్నాను."

"నేను కోర్టులో చిన్న ఉద్యోగం చేసుకునేవాణ్ణి. నా వయస్సు ముప్పై ఏడు సంవత్సరాలు. దురదృష్టవశాత్తు నేను వివాహమాడాను."

"వివాహంలోని దురదృష్టాన్ని గూర్చి విచారపడటానికి మీ రొక్కరేకాదు, చాలామంది వున్నారు!"

"ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. ఆ దురదృష్టవంతులైన ఇతరుల మీద నాకు సానుభూతి ఉంది. కాని నా గొడవ వేరు. నా భార్యమీద నాకున్న ఫిర్యాదు చాలా చిత్రమైనది. నా వివాహం కూడా చాలా చిత్రమైన పరిస్థితుల్లోనే జరిగింది. ప్రమాదకరమైన అభిప్రాయాలంటే మీకేమన్నా నమ్మకం వుందా?"

"అంటే?"

"కొన్ని అభిప్రాయాలున్నవే అవి మనసుకు విషతుల్యమని, విషం శరీరానికి ఎంత ప్రమాదకరమో, కొన్ని అభిప్రాయాలు కూడా మనసుకు అంత ప్రమాదకరంగా వుంటవని."

"సరే... అర్థమైందిలెండి."

"అందుకేమీ సందేహం లేదు. కొన్ని అభిప్రాయాలు మనలో ప్రవేశించి, మనను చిత్రంగా బాధించి, పిచ్చెక్కేట్టు చేసి మెలివేస్తవి, వాటిని ఆదుకోవడం తెలియకపోతే అవి ఎంత ప్రమాదానికైనా దారితీస్తవి. ఆత్మకు ఇవి ఒక రకం విషాలనుకోండి. ఏ దురదృష్టవశానో ఇలాంటి ఒక్క అభిప్రాయానుసారంగా మనం నడకసాగిస్తే, అది ఒక్కటే చాలు మనను తలక్రిందులు చేసేందుకు! ఆ అభిప్రాయం మన మీద దండెత్తిందనే సంగతి తెలియకపోవటం వల్ల, అది మనను ఎన్ని వక్రగతుల్లోకన్నా లాగి, అధఃపాతాళానికి తొక్కేదాకా వదలదు."

"అసలు కథ చెప్పండి" అన్నాడు న్యాయవాది. క్లైయింట్ చెప్పనారంభించాడు.

❋ ❋ ❋

"నేనేదో చిన్న ఉద్యోగం చేసుకునేవాణ్ణి. కటిక బీదవాడ్ని కాదు కాని, ఆ వచ్చేదాన్ని ఎంతో పొదుపుగా వాడుకోవాల్సి వచ్చేది. నా అభిరుచుల్నీ, ఇతర సరదాలనూ చాలా తగ్గించుకోవాల్సి వచ్చేది. నా ఈ వయస్సులో ఇలాటిది కష్టంగానే వుండేది.

వార్తాపత్రికల్లోని ప్రకటనల్ని జాగ్రత్తగా చూడటం నాకో సరదాగా వుండేది. పెళ్ళి ప్రకటనల విషయాలు నన్ను ఎక్కువగా ఆకర్షించేవి. బాగా వీలుగా, వాటంగా వున్న పెళ్ళి ప్రకటనల్ని నా స్నేహితులకు చెప్పేవాణ్ణి. వాళ్ళలో చాలామందికి ఈ ప్రకటనల ద్వారానే వివాహాలు అయినవి.

ఒకనాడు ఒక ప్రకటన ఇలావుంది; 'ఒక మంచి అందగత్తె. నాగరికతలోనే పెరిగింది. తనతో పాటు 25లక్షల ఫ్రాంకుల ఆస్తిని తెస్తుంది. ఒక పెద్దమనిషిని వివాహమాడేందుకు సిద్ధంగా వుంది. మధ్యవర్తులు అవసరం లేదు.'

ఆ రోజునే నేను ఇద్దరు స్నేహితులతో కలిసి భోజనం చేశాను. మా సంభాషణ ఎలా వివాహాలవైపు మళ్ళిందో నాకు జ్ఞాపకం లేదు. మధ్యలో నేను నవ్వుతూ ఆ ఉదయమే చూసిన ప్రకటనను గూర్చి చెప్పాను.

"యీ ఆడవాళ్ళు ఏమనుకుంటారు?" అన్నాడు ఒక స్నేహితుడు.

రెండో స్నేహితుడు: ఇలాంటి ప్రకటనల ద్వారా మంచి మంచి సంబంధాలు స్థిరపడినవి చెపుతూ, ఆ వివరాలు ఇచ్చాడు. ఆ తరువాత నాతో ఇలా అన్నాడు. "అయితే ఈ సంబంధాన్ని నువ్వు చూడకూడదా? ఆ డబ్బంతా వస్తే దరిద్రం తీరుతుందిగా?"

మేము ముగ్గురమూ నవ్వుకున్నాం. ఆ తరువాత మేము ఇతర విషయాల్ని గూర్చి మాట్లాడుకున్నాం. ఒక గంట తరువాత నేను ఇంటికి వచ్చేశాను.

ఆ రాత్రి నాకు పడిసెభారం వచ్చింది. నేను వుండే ఇల్లు పురాతనమైనది కనుక, అక్కడ సౌఖ్యం లేదు. ఆ రాత్రంతా చలిబాధతో యమయాతన పడ్డాను. నా జీవితం మీద నాకెంతో అసహ్యమూ, దుఃఖమూ కలిగినాయ్. జీవితం ఎంతో బాధాకరంగానూ, విసుగ్గానూ తోచింది. అనుకున్నాను: ఆ పాతికలక్షల ఆస్తి నాకు వుంటే, ఇంత బాధపడకపోదును కదా!

నా కొంప బావురుమంటూ వుండేది. ఒక వంటమనిషి ఇంటి పనులన్నీ చూస్తూండేది. బ్రహ్మచారిగానే నేను ఈ సంవత్సరాలన్నీ గడుపుతున్నాను. ఇంట్లో సరైన ఫర్నిచర్ లేదు సరికదా చలిబాధ లేకుండా ఒక అగ్నిగుండం కూడా లేదు. సామానంతా చెల్లాచెదురుగా ఇంటినిండా పడివుండేది.

మొదట్లో నేను నా బీదతనాన్ని గూర్చి, ఒక్క ధనసంపాదనే దానికి పరిష్కారమని భావించసాగాను. పడుకున్నాక కాని ఆమెను గూర్చిన ఆలోచనలు నాకు రాలేదు. ఆ ఆలోచనలతో రాత్రి చాలాసేపటి వరకూ నిద్రరాలేదు.

మర్నాటి ఉదయం నిద్రమెళుకూ రాగానే తొందర పనిమీద వెంటనే డార్నెటాల్‌కు వెళ్ళాలని జ్ఞాపకమొచ్చింది. బైట మంచు దట్టంగా పడుతూనే వుంది. చలికి శరీరం కుంచుకుని పోతోంది. ఐనా కూడా నేను బాధపడుతూనే పనిమీద వెళ్ళితీరాలి. ఆ పాతిక లక్షలూ వుంటే నాకీ బాధ వుండదు. సౌఖ్యమయ జీవితం అందుబాటులోనే వుంటుంది!

పదింటికి తిరిగి ఇంటికి వచ్చాను. దట్టమైన గబ్బిలాల వాసన, పురాతన వస్తు సామాగ్రి విడుదల చేసే అసహ్యకరమైన వాసన నన్ను ఆవరించింది. ఎంతో చిరాకు కలిగింది. ఇల్లంటేనే అసహ్యం వేసింది.

భోజనం చేసి పనిలోకి వెళ్ళాను. కాని మనస్సు బాగాలేదు. తిరిగి ఆమెను గూర్చీ, ఆమె పాతిక లక్షల ఆస్తిని గూర్చీ ఆలోచించసాగాను. ఆమె ఎవరు? ఆమెకు రాసి వివరాల్ని నేనెందుకు కనుక్కోకూడదు?

కాని నేనాపనిని ఎందుకనో వెంటనే చేయలేకపోయాను. రెండు వారాలవరకూ ఒక నిశ్చయానికి రాలేకపోయాను. నా కష్టసుఖాలు ఇన్నాళ్ళ వలెనే వున్నవి. కాని ఇంతకు పూర్వం ఆ విషయాలు నన్నింతగా మధనపెట్టి బాధించలేదు. ఇప్పుడు నా బీదరికమే నాకెంతో బాధాకరంగా వుంది. ఆ బాధ ఎక్కువైన కొద్దీ ఆమెను గూర్చీ, ఆమె పాతికలక్షల ఆస్తిని గూర్చీ ఆలోచనలు మరింతగా పెరగసాగినవి.

ఆమె చరిత్రనంతనూ ఊహించుకునేవాడ్ని. మనకు కావలసిన వస్తువును గూర్చి దాని నిజస్వరూపం ఎలాంటిదైనా, మనకు ఎలా వుంటే ఇష్టమో, ఆ విధంగా ఊహించుకొని తృప్తిపడతాం. అదేవిధంగా ఆమె చాలా చిన్నవయసులోనే వుంటుందనీ, చాలా అందంగా వుంటుందనీ నాగరికత ఉట్టిపడుతూంటుందనీ వార్తాపత్రిక ద్వారా

భర్తకోసం ప్రయత్నించి వుంటుందనీ, ఆమె మర్యాదస్తుల కుటుంబంలోదే అయి వుంటుందనీ, కాని జీవితం బాధాకరంగా వుండటం వల్ల తనకొక సహచరుడు అవసరమై ఈ ప్రకటనను వేసి వుంటుందనీ వూహించుకున్నాను.

ఇంతపెద్ద మొత్తం ఒకేసారి వొచ్చిపడుతోందనే విషయం మొదట్లో నన్నంతగా ఆకర్షించలేదు. నా అనుభవంలో ఇలాటి కథల్ని ఎన్నిటినో విన్నాను. ఇలాటి ప్రకటనల్ని అనేకం చూశాను. అదీగాక ఇలాటి వాగ్దానాలు నమ్మదగ్గవి కావని కూడా తెలుసు. అయినప్పటికీ ఆ అంకెల్ని నమ్మటం వల్ల కొంత ఆనందం కలుగుతుంది. కనుక నమ్మినట్టుగానే భావించటం జరుగుతోంది.

ఆమె బహుశా ఏ పెద్ద కుటుంబంలోని తండ్రికీ ఇంటి దాసీకీ పుట్టి, హఠాత్తుగా తన తండ్రి నుంచి ఇంతపెద్ద ఆస్తిని పొంది వుంటుంది. తన జన్మరహస్యం తెలియని వ్యక్తిని వివాహమాడి శేషజీవితం సుఖప్రదం చేసుకునేందుకు ప్రయత్నించి వుంటుంది.

ఇదంతా వొట్టి ఊహ అయినప్పటికీ ఎందుకనో నాకొక పిచ్చి నమ్మకం ఏర్పడింది. ప్రణయ ఘట్టాల సంగతి నాకంతగా తెలియకపోయినా, ఏదో వూహించి నా స్నేహితుడి తరఫున రాసినట్టుగా ఒక దరఖాస్తును ఆమెకు పంపుకున్నాను.

ఐదు రోజులు గడిచాక నేను పని చేసుకుంటూండగా ఆమె వచ్చింది. ఆమె వయస్సు 30సంవత్సరాలు. కొంచెం బొద్దుగా, నల్లగా వున్నప్పటికీ ఆకర్షణీయంగానే వుంది. ఆమె కూర్చుంటూనే “నేనే.... ఆమెను” అని గొణిగింది.

“నాకు బాగా అర్థంకాలేదు.”

“మీరు ఎవరికైతే పెళ్ళి దరఖాస్తు పంపుకున్నారో ఆమెనే నేను”

“అలాగా!”

“యీ విషయాలన్నీ వ్యక్తిగతంగానే మాట్లాడుకుందామని వచ్చాను.”

“ఇదేమంచి పద్ధతని నా అభిప్రాయం. మీకు పెళ్ళాడటం ఇష్టమేనన్నమాట?” అన్నాను.

“ఔను.”

“నీకు కుటుంబం లేదా?”

ఆమె కాస్త ఆగి, నేలచూపులు చూస్తూ “లేదు. నా తల్లిదండ్రులు చనిపోయారు” అంది.

నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది. కాని ఇదంతా నిజమై వుంటుందని నమ్మేందుకు నాకు ఎక్కువసేపు పట్టలేదు. వెంటనే యీ నిర్భాగ్యురాలి మీద నాకు ఎంతో దయ, సానుభూతి కలిగినవి. ఆమె ఏమనుకుంటుందోననే వూహ లేకుండానే “ఆస్తిపాస్తులన్నీ నీ స్వాధీనంలోనే ఉన్నవా?” అని అడిగేశాను.

ఈసారి ఆమె అనుమానించకుండా వెంటనే జవాబు చెప్పింది, "ఔను."

ఈ సమయంలో నేను పరీక్షగా ఆమెను చూశాను. ఆమె రూపం నన్ను ఆకర్షించలేకపోయిందని చెప్పే సాహసం నాకు లేదు. కాకపోతే, నేను వూహించుకొన్న అప్సరసంత బాగాలేదు- అంతే! ఇక ఈమెతో కొంత రొమాన్స్ నడపాలనే వూహ కలిగింది. ఆ కట్నం వూహ మాత్రమే కాదనేది నిర్ధారణగా తేలిపోయాక నా స్నేహితుణ్ణి అడ్డం పెట్టుకొని కొంత నాటకం ఆడి ఆమెను రెచ్చగొట్టాలని నిశ్చయించాను. నా ఆ స్నేహితుడు చాలా విచారంగా వున్నప్పటికీ మంచి మర్యాదలు గల పెద్దమనిషనీ, మరీ అంత బలశాలి కాదనీ చిత్రించాను.

ఆమె ఉత్సాహంతోనే "బాగా బతికేవారంటే నాకెంతో అభిమానం" అంది.

"నీవు ఆయన్ను చూడొచ్చు. కాని ఇప్పుడు కాదు. ఆయన గ్రామాంతరంలో ఉన్నారు. మూడు నాలుగు రోజులకు కాని రారు" అన్నాను.

"అబ్బ! చెడువార్తగానే వుంది!"

"ఔను- కాదు... నీవు వెంటనే ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళాలా?"

"కానే కాదు."

"అయితే ఇక్కడే వుండు. కులాసాగా కాలం వెళ్ళబుచ్చే విధానం చూస్తాను."

"మీరు చాలా మంచివారండీ!"

"నువ్వెక్కడన్నా హోటల్లో బసచేశావా?"

ఆమె చెప్పిన హోటల్ మా వూళ్ళోకల్లా మంచిది.

"సరే. ఈ సాయంత్రం నీ గౌరవార్థం ఒక విందు చేస్తాను. స్వీకరించగోరుతాను."

ఏదో అనుమానంతో ఒక్క క్షణం ఆమె బాధపడి, "సరే లెండి" అంది.

"నేను ఏడు గంటలకల్లా హోటల్‌కు వస్తాను."

"అలాగే"

ఆ తరువాత గుమ్మందాటే వరకూ ఆమెను సాగనంపాను.

అన్నప్రకారం ఏడు గంటలకల్లా ఆమె బస చేసిన హోటల్‌కు వెళ్ళాను. ఆమె ఎంతో అందంగా తయారై నన్ను ఆహ్వానించింది. ఆ దగ్గర్నే వున్న నాకు బాగా పలుకుబడి వున్న వేరే హోటల్‌కు ఆమెను తీసుకొని వెళ్ళి అనేక పదార్థాలతో భోజనం ఆర్డర్ చేశాను. ఒక్క గంట గడిచేటప్పటికి మా స్నేహం పెరిగింది. ఆమె తన కథను నాకు చెప్పింది.

ఒక పెద్దమనిషి వల్ల ఈమె తల్లి ఈమెను కన్నది. ఈమె కర్షకుల మధ్య పెరిగింది. ఇప్పుడు ఈమెకు తల్లిదండ్రుల నుంచి పెద్ద ఆస్తి వచ్చిపడింది. తల్లిదండ్రుల పేరును ఈమె చెప్పదలచలేదు.

నేను ఎంత ప్రయత్నించినా, బతిమాలినా, భంగపడినా ఆమె తన తల్లిదండ్రుల పేరును చెప్పలేదు. అడగటం కంఠశోషని వూరుకున్నాను. అయినా ఇదంతా ముఖ్యమైన విషయంగా నాకు కనిపించలేదు. పోతే ఆమె ఆస్తిపాస్తుల్ని గూర్చి కదలేశాను. ఆమెకు బాగా జ్ఞాపకమున్నట్టు ఆమె ఆస్తివివరాలూ, పెట్టుబడులూ, వడ్డీలకిచ్చిందీ మొదలైన వివరాలన్నీ చెప్పింది. ఈ వ్యవహారాల్ని ఆమె స్వయంగా చూసుకుంటూన్నందుకు నాకు ఆమెలో గొప్ప నమ్మకం కలిగింది. ఎంతో గొప్పవాణ్ణనుకున్నాను. ఆమె అంటే నాకెంతో ఇష్టమనే విషయాన్ని స్పష్టీకరించాను.

ఆమె ముఖంలోకూడా ఎంతో ఆనందం కనిపించింది. షాంపైన్ ఆమెకు ఇస్తూ, నేనూ తాగాను. ఆ మత్తుకు నా అభిప్రాయాలు కొన్ని కలగాపులగమయిన వనుకుంటాను. వెంటనే నాకో పెద్ద భయం కలిగింది. నేనూ ఆమే కూడా ఏదో వలలో పడిపోతామేమోననే భయం వెంటాడింది. తీరా నేనామెకోసం ప్రయత్నిస్తే, ఆమె చలించక, నాకు లొంగదేమో? నాలోనే ఒక శాంతి అవసరమై– తిరిగి ఆమె ఆస్తిపాస్తుల సంగతి ఎత్తాను. నా స్నేహితుడు యీ విషయాల్లో చాలా పట్టుదల మనిషనీ, వ్యవహారవేత్త కావటం వల్ల వాడు అన్ని విషయాలూ పూర్తిగా తెలుసు కుంటాడనీ అన్నాను.

ఆమె గర్వంతో అంది: "నాకు తెలుసు. దస్తావేజులు వెంట తీసుకొచ్చాను."

"అలాగా? అవన్నీ నీ హోటల్లో ఉన్నాయా?"

"ఔను."

"వాటిని నాకు చూపగలవా?"

"తప్పకుండా."

"ఈ రాత్రే!"

"అలాగే."

ఈ వ్యవహారమంతా నాకెంతో ఆనందంగా తోచింది. హోటల్ బిల్లు నేనే ఇచ్చాను. ఇద్దరమూ కలిసి ఆమె బసకు వెళ్ళాము. ఆమె ఆస్తిపాస్తుల సర్టిఫికెట్లన్నీ తెచ్చి నాకు చూపింది. కళ్ళారా చూసిన నేను వాటిని అనుమానించలేదు. ఉన్నట్టుండి ఒక గొప్ప ఆనందోద్రేకం నన్ను ఆవరించింది. ఒక్కసారిగా ఆమెను కావలించు కుందామనుకున్నాను. అన్నివిధాలా తృప్తి పొందిన వ్యక్తి పవిత్రోద్దేశంతోనే కావలించుకునే విధానంలోనే ఆమెను కావలించుకుందామనుకున్నాను... నిజానికి

ఆమెను కావలించుకొన్నాను. ఒకసారి, పదిసార్లు.... ఆ షాంపైన్ తాగిన మత్తులో ఎన్నిసార్లో కూడా జ్ఞాపకం లేదు. ఆమె లొంగిపోయింది.

కాని ఆమె ఏకధారగా ఏడవసాగింది. యీ రహస్యాన్ని కాపాడమని ఆమె నన్ను ప్రార్థించింది. నేను వాగ్దానం చేశాను. ఈ సమయంలోనే నా మనస్సు మారిపోయింది.

వెంటనే ప్లేటు మార్చాను. నా స్నేహితుడి అపనమ్మక మనఃప్రవృత్తిని ఆడిపోశాను. ఇంత అవస్థ ఎందుకు పట్టిందంటే వేరే ఆమె కోసమై ఒక స్నేహితుడు లేదు. ఆ కాల్పనిక స్నేహితుడు ఏ దారిన వచ్చాడో అదేదారిన విరమించవలసిన అవసరం ఏర్పడింది. ఆ స్నేహితుడ్ని నేనే- నేను మోసపోయి ఆమెను మోసం చేసి ఈ అవస్థలో ఇరుక్కున్నాను. ఏమైనా ఆమెను వొదిలేసేవాణ్ణే కాని ఆ పాతిక లక్షల ఆస్తి! అది నన్నెంతో ఆకర్షించింది. అదీగాక వివాహం చేసుకుందామనుకునే ఆమెను అనుభవించి ఇలా వదిలెయ్యడం న్యాయమనిపించలేదు. ఆమెమీద ఒకరకం జాలి కలిగింది. కాని ఇంత తేలిగ్గా లొంగిపోయిన స్త్రీని వివాహమాడితే, దాంపత్యంలో ఎంతరక్షణ ఉంటుందో కూడా ఆలోచించవలసిన విషయమే!

ఆ రాత్రల్లా అనిశ్చయంగా ఆలోచించాను. ఈ గడ్డు సమస్యతో నేనెలా బైటపడటమా అని ఎంతో బాధపడ్డాను. కాని తెల్లారాక నేను నిశ్చయానికి రాగలిగాను.

పదకొండింటికల్లా చక్కగా తయారై ఆమె బసచేసిన హోటల్‌కి వెళ్ళాను. నన్ను చూడగానే ఆమె నేలచూపులతో ఎంతో సిగ్గుపడింది.

"మనం చేసిన తప్పును సరిదిద్దుకునేందుకు ఒకే ఒక్క మార్గం వుంది. వివాహమాడుదాం" అన్నాను.

ఆమె తన అంగీకారాన్ని ఇచ్చింది.

నే నామెను వివాహమాడాను. ఆరేళ్ళు సక్రమంగానే గడిచినవి. నేను నా పాతగుమస్తా ఉద్యోగాన్ని వదిలేసి వ్యాపారం చేయసాగాను. నిజానికి నా భార్యలో ఏ లోపమూ కనిపించలేదు.

ఆ తరువాత ఆమె అప్పుడప్పుడు దూరప్రదేశాలకు వెళ్ళి రావటాన్ని గమనించాను. ఈ వెళ్ళటం అనేది ఒక వారంలో మంగళవారమైతే, ఇంకో వారంలో బుధవారం నాడు జరుగుతూండేది. ఇందులో ఏదో పెద్దమోసం వుందని, ఆమెను అనుసరించాను.

అది మంగళవారం. ఒంటి గంటకు ఆమె కాలినడకనే రిపబ్లిక్ వీధిగుండా వెళ్ళసాగింది. సందుగొందులు తిరుగుతూ డేటర్స్‌బ్రిడ్జి దాటింది. అప్పటినుంచే ఆమెలో పెద్దభయాన్ని నేను గమనించాను. మాటిమాటికీ అటూ ఇటూ చూడటం, తనకు ఎదురయ్యే ప్రతివ్యక్తినీ పరీక్షగా చూడటం- ఇదంతా నాకు అగమ్యగోచరంగా వుంది.

బొగ్గుగనిలో పనిచేసేవాడి వేషం వేసుకున్నందువల్ల నన్నామె గుర్తించలేదు. చివరకు ఎడంచేతిమీద వీధిలోకి జొరబడింది. ఒంటిగంటా నలభై ఐదునిమిషాల బండిలో ఆమె రంకుమొగుడు దిగుతాడని నేను వూహిస్తున్నాను.

ఒక పెద్ద పెట్టె చాటున కూర్చొని గమనిస్తున్నాను. పెద్దకూత– ఒక గుంపు ప్రయాణీకులు, ఆమె గాబరాగా లేచింది. అటూ ఇటూ తిరుగులాడింది. ఒక కర్షకుడితో వున్న మూడేళ్ళ పిల్లను దగ్గరికి తీసుకొని ప్రేమతో కావలించుకుంది. ఆ తరువాత ఇంకోవైపు తిరిగి ఒక నర్స్ దగ్గరవున్న అంతకన్న చిన్నబిడ్డను కావలించుకుంది. ఈ బిడ్డ మొగవాడో, ఆడదో కూడా నాకు తెలియలేదు. ఆ తరువాత వారంతా కలిసి క్వీన్స్ రోడ్డువైపు వెళ్ళారు.

ఎంతో బాధతో ఇంటికి వచ్చాను. ఏదో ఆలోచిస్తున్నాను కాని సరిగ్గా వూహకు చిక్కని విషయమల్లేనే వుంది. ఆమె భోజనానికి వచ్చినప్పుడు “ఆ పిల్లలు ఎవరూ?” అన్నాను.

“ఏ పిల్లలు?” అందామె మొహం చిట్లించి.

“అదే... స్టేషన్‌లో కలుసుకున్నావే ఆ పిల్లలు.”

ఆమె ఒక్క అరుపు అరిచి మూర్ఛపోయింది. తెలివి వచ్చాక ఆమె ఏడుస్తూనే తనకు నలుగురు బిడ్డలని ఒప్పుకుంది. ఇద్దరు కూతుళ్ళూ మంగళవారం నాడు తీసుకురాబడుతుంటారు.

ఇదీ అసలు వ్యవహారం: ఎంత తలవంపులు! ఆమె ఈ ఆస్తిపాస్తులకు ఇదే మూలాధారం! నలుగురు తండ్రుల తాలూకు ఆస్తి అయి వుంటుంది. నన్ను ఇప్పుడేం చేయమంటారు?”

“అందులో మీ పిల్లలెవరో గుర్తించగలరా?” అన్నాడు న్యాయవాది!